

kást. Ridegi szobájában csak egy ágy meg egy szalmaszék volt és a szokásos boglyakemence, hol rendszerint a verseit írta. A temetőbe az út az ő uccáján vezetett; a halotti ének behallatszott a szobájába, ekkor írta ezt a szép verset:

»Temetésre szól az ének,
Temetőbe kit kísérnek?
Akárki, már nem földi rab,
Nálam százsorta boldogabb«...

Fellépett Debrecenben is ez idő tájt. De nyugtalan természete egy időre elvonta a színésztől, visszatért az irodalomhoz. Pesten 1845-ben a Kerepesi-út 23. számú házban lakott Szentpétery Zsigmond, Egressy Gábor és Béni, Szigeti József, Udvarhelyi Miklós és Sándor és Fáncsy Lajos színészek, akik ugyanis Szentpéteryéknél kosztoltak. (Szentpétery anyja kitűnő főzőnő volt.) Egy napon bejön Petőfi is és itt meglátta Prielle Cornéliát, aki szintén itt ékezett. A költő-színész pillanat alatt megszerette a nagy művésznőt. És odaszólt Egressyhez: »Ki ez a kis leány?« — Hát nem látod? A kis Nelly, — volt a válasza. Mikor Petőfi elment, Egressy azt kérdezte Priellelől, hogy tetszik Petőfi? Prielle azt felelte, hogy sehogysem tetszik, mert nem öltözködik úgy, mint mások.

Ekkor már szerelmes volt Petőfi, de nem a kis Nellybe, hanem Szendrey Juliába. Már kosarat is kapott az öreg Szendreytől.

1846 őszén Felek Miklós színiigazgató működött a Nánássy Gábor-féle debreceni színházban. Egy ízben a »Két pisztoly« c. népszínmű került színre, melyben Prielle Cornélia Lenkét játszotta. Egy változás közben egyszerre vagy 60 lelkes diák Petőfit éljenzi. Mielőtt az új felvonást elkezdtek volna, Csöngői Dávid — aki kitűnő gitározó volt és Bájkertit játszotta — éppen színpadra akart lépni, de Prielle odaszólt: — Ne menjen, szent Dávidom, kiki a maga módja szerint tisztelegjen a költőnek, amazok éljenek, maga gitározzon, én majd énekelek.

— Hogyan? — kérdi Csöngői.

— Látja, most jön az a jelenetünk, midőn Lenkét felszólítják az éneklésre, tehát nekem azt fogják mondani: »Esedezünk baronessz, énekeljen egy népdalt!«

— Értem!

— Aztán »fel, fel, e vérző kebelről« dal helyett rákezdjük, hogy »A virágnak megtiltani nem lehet«. — És úgy is történt!

A kitűnő ötlet leírhatatlan lelkesedést keltett. Petőfi boldog ittasultságában felrohant a színpadra, akiket nem ismert, azoknak bemutatkozott és mindnyájához így szólt: »Barátaim, testvérek vagyunk az Urban; köszönöm, hogy olyan szívesen fogadtok, higgyétek el, hogy ma mégis csak ti szereztétek nekem a legédesebb örömet!«... Azután Priellehez fordulva így szólt: »Köszönöm, kisasszony, köszönöm, még akkor is, ha azt kívánta tudtomra adni, hogy a virág már azóta csakugyan kinyílt.«

— Ki is nyílt, be is zárult, — volt a válasz.

Mire Petőfi ezt válaszolta:

— No lám, ilyenek a leányok, szeretik affektálni, hogy a dér már fagy, pedig fogadom, még az sem érinthette olyan óvatosan, hamar elrejtőzött előle...

A következő napon Debrecenben az a hír fogadta, hogy Szendrey Julia máshoz akar férjhez menni. Petőfi dacos lelke felindulásában hirtelen tette határozta el magát: megkérte a próbán Prielle kezét. Egy este a »Lara hét fia« c. darabban Prielle menyasszony-szerepet játszott; Petőfi újra feljött a színpadra és azt mondta, hogy íme már kész is van a menyasszony. A harmadik felvonás után rohant Tóth Mihály nevű paphoz, arra kérve, hogy eskesse őket össze azonnal. A református lelkész azonban diszpenzáció nélkül nem volt hajlandó őket azonnal összeadni. Másnap a katolikus papnál is járt, mert vallásváltoztatásra is készen volt, de itt is eredménytelen volt a buzgólkodása...

Ugyanezen idő tájban történt, hogy Felekyt felkereste s azt mondta: »Te, én holnap szavalni akarok!«... És Felekynek meg kellett ígérnie, hogy másnapra kiteszi a színlapra e két szót: Petőfi szaval. Csakhogy ez nem volt könnyű dolog, mivel hatalmas úr volt a cenzor! Tehát előbb a cenzor beleegyezését is ki kellett kérni. Az engedélyt maga Petőfi akarta megszerezni. Elmegy tehát a cenzorhoz és se szó, se beszéd, ezzel áll elébe: »Urasá-